

Sygn. akt VIII C 1822/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **P. N. S. F. I. Z. z siedzibą w W.**

przeciwko **W. M.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 418,50 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2010 r. strona powodowa P. N. S. F. I. Z. w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego W. M. kwoty 11.143,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę bankową, na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniędzy, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty okazało się bezskuteczne, w związku z czym pierwotny wierzyciel sprzedał przysługującą mu wierzytelność na rzecz strony powodowej.

W dniu 13 maja 2010 r. w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którego odpis został doręczony pozwanemu poprzez pozostawienie w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 9 lipca 2010 r.

W dniu 13 maja 2013 r. pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, wnosząc jednocześnie sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu przyznał, iż w dniu 1 lipca 1999 r. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę kredytową, jednakże podniósł, iż roszczenia z tej umowy uległy przedawnieniu.

W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu wskazał, iż o wydanym nakazie zapłaty dowiedział się dopiero w dniu 7 maja 2013 r., albowiem w okresie, w którym wydany został nakaz zapłaty był w fazie nawrotu choroby alkoholowej. Nie był w stanie pokierować swoim postępowaniem oraz rozeznąć się co do czasu i miejsca, w jakim się znajduje.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 października 2013 r. Sąd przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2013 r. strona powodowa wskazała, iż bieg terminu przedawnienia został przerwany, albowiem pierwotny wierzyciel w dniu 19 grudnia 2001 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 20 marca 2002 r. nadana została klauzula wykonalności, a następnie w dniu 19 sierpnia 2002 r. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które umorzone zostało z wniosku wierzyciela w 2009 r.

W piśmie procesowym z dnia 13 listopada 2013 r. pozwany podniósł, iż strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej legitymacja czynna do występowania w niniejszym procesie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 1 lipca 1999 r. pozwany W. M. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu. Na jej podstawie pozwanemu udzielony został kredyt w wysokości 3.000 zł, który wraz z odsetkami pozwany obowiązany był spłacić w 47 ratach miesięcznych. W umowie zastrzeżono, iż w przypadku nie zapłacenia przez kredytobiorcę dwóch kolejnych rat (...) wypowiedzie umowę.

Dowód:

- Umowa nr (...) k. 91-93.

Pismem z dnia 1 marca 2000 r. (...) poinformowała pozwanego, iż wypowiada umowę kredytu nr 206-114/60-(...)-99/404, z powodu braku spłaty wymagalnych rat kredytu.

Dowód:

- Pismo z dnia 1 marca 2000 r. k. 94.

W dniu 19 grudnia 2001 r. (...) S.A. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdzono, iż na zadłużenie W. M. z tytułu umowy kredytu nr 206-114/60-(...)-99/404/WR3 składają się następujące kwoty: 2.855,53 zł z tytułu należności głównej, 2.074,63 zł z tytułu odsetek oraz 13,65 zł z tytułu niespłaconych kosztów.

Dowód:

- Bankowy tytuł egzekucyjny nr 449/01 k. 95-96.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 20 marca 2002 r. wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadana została klauzula wykonalności.

Dowód:

- Odpis postanowienie z dnia 20 marca 2002 r. k. 97-98.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2002 r. (...) Bank (...) S.A. wniosła do Komornika Sądowego Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia o wszczęcie, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego numer 449/01, postępowania egzekucyjnego przeciwko W. M..

Dowód:

- Pismo z dnia 19 sierpnia 2002 r. k. 99-101.

Postanowieniem z dnia 16 września 2002 r. Komornik Sądowy Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia stwierdził swoją niewłaściwość do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego i sprawę egzekucyjną KM 1236/02 przekazał Komornikowi Sądowemu Rewiru IX przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia.

Dowód:

- Postanowienie z dnia 16 września 2002 r. k. 102.

Pismem z dnia 9 czerwca 2009 r. (...) S.A. wniosła o umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko W. M., sygn. akt IX KM 1553/02.

Dowód:

- Pismo z dnia 9 czerwca 2009 r. k. 103.

Pozwany cierpi na chorobę alkoholową. Nie pije alkoholu. W 2010 r. u pozwanego trwała faza ostrego nawrotu tej choroby. Znajdował się w stanie apatii, obojętności, frustracji, agresji przeplatanej atakami okropnego lęku, przestał normalnie funkcjonować, nie odbierał telefonów i z nikim się nie kontaktował. Pozwany ma takie okresy depresyjne, trwające nawet kilka miesięcy. W okresach tych całymi dniami leży w łóżku i nie jest zainteresowany podjęciem jakiegokolwiek czynności. W 2010 r. pozwany zgłosił się w nawrocie choroby alkoholowej 16 czerwca 2010 r. i uczęszczał na zajęcia indywidualne i grupowe do specjalisty psychoterapii uzależnień A. G. do 30 września 2010 r.

O nakazie zapłaty pozwany dowiedział się w dniu 7 maja 2013 r., gdy odebrał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji.

Dowód

- Przesłuchanie pozwanego – protokół elektroniczny z 17.07.2013 r., protokół skrócony k. 72;
- Zaświadczenie k. 51;
- Zeznania świadka A. G. – protokół elektroniczny z 11.10.2013 r., protokół skrócony k. 82;
- Akta postępowania egzekucyjnego Km 2152/13.

Sąd zważył co następuje

Powództwo okazało się nieuzasadnione, w związku z czym podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegał wniosek pozwanego W. M. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Stosownie do treści przepisu art. 168 § 1 zd. 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

Sąd doszedł do przekonania, że pozwany uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty bez swej winy. Z dowodu w postaci zaświadczenia z dnia 29 kwietnia 2013 r., jak również zeznań świadka A. G. oraz przesłuchania samego pozwanego jednoznacznie wynikało, iż w okresie w jakim wydany został nakaz zapłaty pozwany był w fazie nawrotu choroby alkoholowej. Pozwany cierpi na chorobę alkoholową. Nie pije alkoholu. W 2010 r. u pozwanego trwała faza ostrego nawrotu tej choroby. Znajdował się w stanie apatii, obojętności, frustracji, agresji przeplatanej atakami okropnego lęku, przestał normalnie funkcjonować, nie odbierał telefonów i z nikim się nie kontaktował.

Pozwany ma takie okresy depresyjne, trwające nawet kilka miesięcy. W okresach tych całymi dniami leży w łóżku i nie jest zainteresowany podjęciem jakiejkolwiek czynności.

Na podstawie akt postępowania egzekucyjnego Sąd ustalił natomiast, iż pozwany o wydanym nakazie zapłaty dowiedział się dopiero w dniu 7 maja 2013 r. W dniu 13 maja 2013 r., tj. z zachowaniem 7-dniowego terminu z art. 169 § 1 k.p.c., wniósł pismo procesowe domagając się przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty należało uznać za uzasadniony.

Odnosząc się z kolei do istoty niniejszej sprawy wskazać należy, iż strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy kredytu zawartej przez pozwanego z (...) S.A. oraz z faktu nabycia przez nią wierzytelności wynikającej z tej umowy.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa kwestionując legitymację czynną strony powodowej oraz wskazując na przedawnienie roszczenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej.

Strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej legitymacja czynna do występowania w niniejszym procesie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a w myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a więc to na stronie powodowej spoczywał obowiązek przedłożenia dowodów, które wskazywałyby na przejście na jej rzecz prawa do wierzytelności w stosunku do pozwanego. W ocenie Sądu strona powodowa nie wywiązała się z tego obowiązku. Przedłożono bowiem jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej, który nie stanowi jednak w ocenie sądu dowodu przejścia wierzytelności.

Trzeba wskazać, że wbrew twierdzeniom pełnomocnika strony powodowej, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie korzysta z mocy dowodowej równej dokumentom urzędowym. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. sygn. akt P 1/10 Trybunał orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Powyższe oznacza, że do wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszu przedstawionych jako dowód w postępowaniu cywilnym nie należy stosować odpowiednio przepisów art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c., dokumenty te zatem stanowią jedynie dokumenty prywatne. Skoro więc pozwany zakwestionował zgodność z prawdą wskazanego tam oświadczenia funduszu, ciężar wykazania prawdziwości twierdzeń zawartych w tym dokumencie obciążał stronę powodową. Jednakże strona powodowa z obowiązku tego nie wywiązała się, nie przedstawiła bowiem żadnego dowodu świadczącego o nabyciu wierzytelności, w szczególności nie przedłożyła umowy przelewu.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania (por. wyrok SN z 3.02.2006 r., I CSK 17/05).

W rozpoznawanej sprawie roszczenie dochodzone pozwem było wymagalne w całości najpóźniej w kwietniu 2000 r.

Od tego momentu rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń, który upłynąłby w 2003 r. Strona powodowa wykazała jednak, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia, albowiem przedstawiła dowody świadczące o tym, iż w celu dochodzenia przedmiotowego roszczenia złożony został wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie w dniu 19 sierpnia 2002 r. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Jednakże mając na względzie, iż strona powodowa nie wykazała, aby postępowanie egzekucyjne było kontynuowane, w ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż bieg terminu przedawnienia rozpoczął się dopiero w 2009 r., po umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Wskazać bowiem należy, iż z przedstawionych przez stronę dokumentów nie wynikało pod jaką sygnaturą toczyło się wszczęte w 2002 r. postępowanie egzekucyjne, a zatem Sąd nie miał możliwości na podstawie przedstawionego wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt IX Km 1553/02 ustalić, iż przez cały ten okres trwało postępowanie egzekucyjne prowadzone w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzający zadłużenie z tytułu umowy kredytu nr 206-114/60- (...) -99/404/WR3. Ponadto podkreślić należy, iż sam wniosek o umorzenie postępowania opatrzony datą 9 czerwca 2009 r. nie świadczy o tym, iż postępowanie o sygn. IX Km 1553/02 w istocie kiedykolwiek toczyło się ani też, że taki wniosek został złożony u komornika (brak potwierdzenia nadania czy doręczenia komornikowi).

Z powyższych względów Sąd uznał, iż termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia rozpoczął swój bieg na nowo już w 2002 r., zatem roszczenie uległo przedawnieniu w 2005 r. Tym samym w momencie wniesienia pozwu, tj. w dniu 18 marca 2010 r. roszczenie było już przedawnione.

Z tych też powodów powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na przepisie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, iż pozwany wygrał niniejszą sprawę w całości, Sąd zasądził na jego rzecz całość poniesionych w sprawie kosztów, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie zawarte w punkcie III sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Stronie powodowej po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty zwrócone zostało $\frac{3}{4}$ uiszczonej opłaty od pozwu, w związku z czym Sąd nakazał jej jako stronie przegrywającej proces uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 418,50 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.